

19/62

NAŠALUČ

SEPTEMBER

Z vseh vetrov

Avstralija. — Prejeli smo prvo slovensko knjigo, ki je izšla v Avstraliji. Natisnil jo je slovenski tiskar Simon Špacapan v svoji tiskarni. Napisal pa je knjigo rojak iz Istre Humbert Pribac in sicer je v njej podal svoje pesmi, ki jih je povezal v zbirko »Bronasti tolkač«. Pesmi so lepe in ne pretežke. Prihodnjič bomo eno objavili, da boste videli, kako piše. Zbirko pripravljamo, zlasti Kraševcem, ker je pesnik njih gore list.

Iz avstralskega lista »Misli« vidimo, da se tamkajšnji rojaki zanimajo za naše, ki so na Švedskem. Ponatisnili so iz »Naše luči« novice s Švedskega. Lepo. Ampak naši na Švedskem se še niso postavili tako na noge kot oni v Avstraliji. — Jubilej p. Ambrožiča so rojaki zelo lepo proslavili. Ta mož, ki deluje med njimi, letos slavi 70 let rojstva in 50 let, odkar je frančiškan. Mi po zapadni Evropi ga poznamo po lepi povesti »Tonče s Sloma«, ki jo prodaja Mohorjeva družba v Celovcu. — Iz Vestnika slov. kluba v Melbournu posnemamo, da so se mladi Slovenci že večkrat podali na športne tekme. Odbojgarsko moštvo »Slovenia« se je pomerilo s Poljaki, ki so na tem področju že preizkušeni gadje. Enkrat so jih Poljaki naklestili, drugič pa so jim naši kar dobro vrnil.

Argentina. Nad tisoč rojakov se je zbralo na spominski proslavi žrtev, pomorjenih med vojno in po vojni po komunističnem nasilju. Proslava je bila odlično izpeljana in je izvenela v naslednje misli: »Gospodarski emigraciji je pot v tujini lažja. Ko prideš do blagostanja, ki si ga želel, se umiriš in si zaželiš tistega, kar si s tem, ko si šel v tujino, izgubil: domačih razmer. Ideološka emigracija (ko si odšel v tujino zaradi drugačnega mišljenja, bodisi zaradi vere ali politike) pa mora stalno kljubovati napadom zmote, ki gre s človekom v tujino, ga spremlja, plaši in vabi, naj se skesa in naj jo prizna za resnico. Zdaj v tej, zdaj v drugi obliki človeka vleče, da spremeni mišljenje. Brezbožna ideja je doma svoj čas drhtela v sovraštvu in krvi, danes pa se kaže v prikazovanju lepote življenja v domovini, se kaže spravljiva in širokogrudna. Kljub temu načinu je treba ostati zvest resnici in pogumno izpolniti nalogo, ki jo zgodovina in božja

Previdnost nalagata ideološkimi emigrantom.«

Kljub temu, da gospodarske razmere po južnoameriških državah niso rožnate vsled stalnih prekucij, se trudijo rojaki, da bi naredili svojo skupnost čim lepšo. Imajo razne sestanke, prirejajo predavanja in romanja. Sedaj so vrgli med rojake misel: Čim več slovenskih narodnih noš! Skupno mislijo nabaviti vse, kar je potrebno, da bi v čim več hišah imeli narodno nošo, v katero bi se potem oblekli in pri raznih procesijah in prireditvah pokazali javnosti. S tem bi slovenski narod še bolj uveljavili med svetom. Posnemanja vredno!

Združene države (USA). Tudi letos je bil Katoliški slovenski dan v Clevelandu. Omeniti pa moramo tokrat zlatomašni jubilej uglednega msgr. Matija Škerbca iz Starega trga pri Ložu doma, ki biva od leta 1949 v slovenski župniji Sv. Vid v Clevelandu. Doma je bil župnik v Tržiču na Gorenjskem in pozneje kranjski dekan. Poznan je kot velik društveni in gospodarski delavec, med zadnjo vojno pa organizator Škofijske dobrodelne pisarne v Ljubljani. Svoje moči je v teku življenja posvečal službi Bogu in svojemu slovenskemu narodu. Tu se zlasti hvaležno spominjamo njegove naklonjenosti do naših izseljenskih duhovnikov po zapadni Evropi. Pri marsikateri stvari je rad pomagal (Nadaljevanje na 24. strani)

DRUŽINSKA PRATIKA 1963

je dotiskana. Jo že razpošiljamo na vse strani. Lani in prej je že večkrat čisto pošla. Naročajte jo pri poverjenikih in na naslov: Družba sv. Mohorja, v Celovcu, Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria.

Franc TURŠIČ, pleskar — Soboslikar, 5 rue Dejean, Paris 18°, izvršuje vsa pleskarska dela solidno in po nizkih cenah. Se priporoča! Svoji k svojim!

Čestitke

Naši pridni Slovenki in obema novoporočencema Liziki Kociper v Orléansu in Jožetu Raduhu v S. et M. želijo obilo sreče in božjega blagoslova na skupni življenjski poti vsi prijatelji in znanci, ki ju poznajo. Rojaki iz Loireta v Franciji.

Svetnik našega naroda

Za stoletnico božjega služabnika Antona Martina Slomška, ki je umrl 24. septembra 1862, je mariborski škof dr. Maksimilijan Držečnik izdal pastirsko pismo, v katerem pravi:

Slomškovo ime ni zapisano le v zgodovini slovenskega naroda, temveč tudi v srcu vsakega vernega Slovenca. Slomšek ni bil le velik učitelj in narodni buditelj slovenskega ljudstva, temveč od Boga poslani vodnik, svetilnik, ki je na razpotju časov kazal svojemu ljudstvu pot domov.

Vse njegovo delovanje je prešinjala izredna gorečnost za božjo čast, zveličanje duš in duhovni napredek slovenskega ljudstva. Verno slovensko ljudstvo je prepričano, da je bil Slomšek svetnik. — To prepričanje traja od njegove blažene smrti vse do danes. Njegov najožji sodelavec in življenjepisec, kanonik Franc Kosar, je dejal leta 1893: „Slomšek pa še vedno raste in bo rastel, dokler ne zraste iz njega božji svetnik, ki ga bomo častili na oltarjih.“

Ta napoved se dobesedno izpolnjuje. Ob 50-letnici njegove smrti so pričeli zbirati njegove spise in spomine z namenom, da bi se začel postopek, da se proglasi Slomšek za blaženega.

Leta 1926 je lavantinski škof dr. Andrej Karlin z dovoljenjem svete stolice ustanovil posebno cerkveno sodišče, ki je začelo z delom. Leta 1936 so bili v Mariboru Slomškovi dnevi. Ob tej priliki je izročilo slovensko ljudstvo škofu dr. Ivanu Jožefu Tomažiču prošnjo s 400.000 podpisi, da bi se Slomšek proglasil za blaženega. Težavno in obsežno delo je prekinila druga svetovna vojna. Od leta 1947 se to delo na-

daljuje in se bliža zaključku, narkar bo vse gradivo izročeno sveti stolici. Upamo, da se bo to zgodilo v novem letu. V ta namen bo potrebno še mnogo dela, molitve in žrtev.

Kako obhajati stoletnico?

1. Predvsem želim, da bi se verni Slovenci dobro seznanili z vsemi dogodki, ki so v zvezi z blaženo smrtjo božjega služabnika Slomška.

2. Nadalje vas vabim, da mnogo molite za to, da bi bil Slomšek kmalu prištet med blažene. V mariborski škofiji se bodo v ta namen opravljale molitvene ure v župnijskih cerkvah vsak dan ob dnevih vednega češčenja Najsvetejšega.

3. Priporočajte se tudi zaupno Slomšku v svojih potrebah, seveda le v zasebnih molitvah. Morebitna izredna uslišanja pa sporočite škofijskemu ordinariatu v Mariboru po župnijskem uradu.

4. Da bodo vaše molitve bolj uspešne, jih združujte s pogostim prejetjem svetih zakramentov, zlasti ob prvih petkih in prvih sobotah.

Prosimo vsi iskreno Boga, naj po prošnji Matere božje, ki jo je Slomšek v življenju tako otroško in goreče častil, usliši naše prošnje in poveliča božjega služabnika Slomška, da bo njegovo ime vsemu svetu vidno zapisano v knjigi življenja. Tako bo slovensko ljudstvo dobilo svojega pred vesoljno Cerkvijo slovesno proglašena priprošnjika in zagovornika pri Bogu, kar bi bilo neprecenljivega pomena za časn in duhovni blagor vsega slovenskega ljudstva.

Tako govori mariborski škof dr. Držečnik Maksimilijan.

1962

NL

7

Kaj pa mi, slovenski izseljenci?

Mi imamo prav posebne razloge, da se zanimamo za škofa Slomška. Njegovo **geslo** in **oporoka**: „SVETA VERA BODI VAM LUČ, MATERIN JEZIK BODI VAM KLJUČ DO ZVELIČAVNE NARODNE OMIKE,“ je življenjske važnosti za naš obstoj in delovanje na tujem.

Mi imamo namreč v svetu gotove naloge. Smo predstavniki svojega naroda. Po nas naj svet spozna naš narod, njegove bolečine in težnje.

Popolnoma jasno je, da moramo biti na višini versko, kulturno in narodno, ako hočemo to poslanstvo dostojno vršiti.

Če že ne moremo pred svetom vzbujati pozornosti po našem številu, moremo to doseči z našo nadpovprečno kakovostjo.

Tu se maščuje vsaka površnost in nejasnost v načelih. In bridko se motijo tisti, ki sku-

šajo pod vplivom službene linije v domovini iz našega društvenega življenja odstraniti vpliv vere.

To je protinaravno! Kajti človek je duhovno in telesno bitje. Ni samo duh in ne zgolj snov.

Duh in snov!

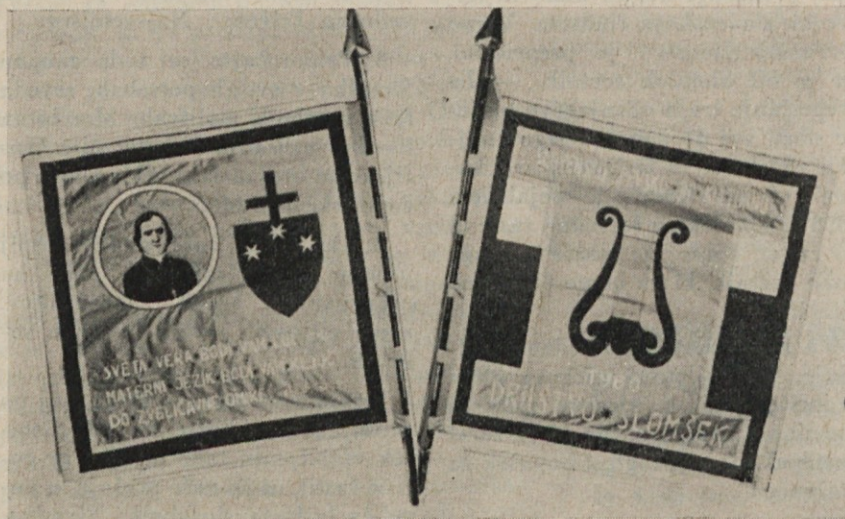
To je človek.

In to dejstvo morajo upoštevati tudi društveni delavci v tujini, sicer je vse njihovo delo brez temelja in so nujno obsojeni na polom. Zgledi učijo...

+

Naj torej, bratje in sestre, poznano Slomškovo geslo in oporoka postane **PROGRAM** naših posameznikov, naših družin in naše organizirane skupnosti, pa bo vse naše delo stalo na trdnih nogah in božji blagoslov bo z nami.

V-ko.

Pomembnega
moža slave tudi
prapori naših
društev. —

Na sliki:

Zastava društva
„Slomšek“
iz Eisdena
v Belgiji.

Podoba škofa Antona Martina Slomška

(Nadaljevanje iz prejšnje številke)

Prav tako velike so tudi Slomškove zasluge za slovenski narod na vzgojnem, leposlovnem, prosvetnem in narodnostnem polju, posebno še zato, ker je s svojo modrostjo in jasnimi katoliškimi načeli odločilno vplival na prebujajočo se narodno zavest in kulturo. V vi-harnih dogodkih l. 1848. je dokazal res

izredno bistroidnost in uravnovešenost v svoji narodno mešani škofiji. Razumel je pomen zgodovinskega trenutka ter je dosledno priznal in podprl vse pravične socialne in narodne zahteve in obenem javno obsodil vsako nasilje in prevratno rovarjenje.

Omenil sem že Slomškovo pesniško, pisateljsko, glasbeno in prosvetno delo. Prav

posebno mesto ima tu ustanovitev ljudske knjižne založbe Mohorjeve družbe, ki je v sto letih razdelila med mali slovenski narod milijone knjig ter je tako odločilno pripomogla k njegovi izobrazbi in visoki kulturni vršini.

Drugo za vse Slovence važno dejanje pa je prenos lavantinskega škofijskega sedeža od Sv. Andraža v avstrijski Labotski dolini v Maribor.

Ob novi razmejitvi škofij pod Jožefom II. so štajerske Slovence nenaravno razdelili med graško in lavantinsko škofijo, z očitnim in edinim namenom, da bi jih hitreje potujčili. V graški škofiji jih je bilo četrť milijona, a so bili škofljani druge vrste: v 70 letih je en sam Slovenec postal kanonik. Sedež lavantinske škofije je bil na skrajnem severnem robu, čeprav je segala do Sotle (35 km od Zagreba!). Že v začetku so mislili na prenos sedeža in pogajanja se se neverjetno zamotano pletla nad 40 let in l. 1832. je jezni cesar odločil, naj bo vprašanja enkrat za vselej konec. Toda Slomšek je imel preveč svetniškega poguma, da bi se dal ugnati, ko je šlo za dušno pastirstvo in za naravne pravice slovenskih vernikov. S pomočjo salzburškega nadškofa Tarnkoczyja, ki je Slomška zelo cenil, je po štirih letih pogajanj dosegel novo razmejitev in prenos sedeža v Maribor: Slomšek je torej združil vse štajerske Slovence v eni škofiji, jim s tem zagotovil enotno dušno pastirstvo v domačem jeziku ter jih rešil nadaljnega potujčevanja.

Toda Slomškova dejavnost je segala daleč preko mej lastne škofije in slovenskega naroda. Sodeloval je pri vseh takratnih važnejših cerkveno-političnih zadevah, posebno pri avstrijskem konkordatu l. 1855 ter pri Thunovi šolski reformi. Bil je neprestano na poti med škofijskimi konferencami v Salzburgu, Gradcu in na Dunaju; že takrat je šel o njem glas, da dela čudeže s časom. Poleg vsega ogromnega dela mu je praški nadškof kardinal Schwarzenberg poveril sila težko in zamudno opravilo: vizitacijo vseh benediktinskih samostanov v Avstriji. Kljub rahlemu zdravju je v dveh letih obiskal 16 samostanov in sam kardinal je zapisal, da je bil Slomšek „najdelavnejši vršilec apostolske vizitacije“.

A tudi to mu še ni bilo dovolj; njegova apostolska gorečnost je zajela vsa pereča vprašanja vesoljne Cerkve, kot priča njegova skrb za misijone in za ločene brate.

Imel je premalo duhovnikov in sam je moral misijonariti v svoji škofiji, a je vedno rad dovolil, če se je kdo odločil za misijonsko delo ob Baragi v Ameriki ali ob Knobleharju v Afriki; obema je tudi denarno pomagal.

Posebno važno in uspešno Slomškovo delo je ustanovitev „Bratovščine sv. Cirila in Metoda“ za povratek ločenih vzhodnih bratov v katoliško Cerkev. Bratovščina se je naglo razširila tudi na Češkem, Slovaškem, v Galiciji, na Madžarskem in v Nemčiji ter je l. 1860 štela že 34.260 članov. Na njeno pobudo je nastalo veliko ustanov in akcij: v Velehradu, ob grobu sv. Metoda, Akademija z znanstvenimi publikacijami in papeški zavod za duhovniške poklice ter številne druge ustanove, posebno znameniti velehradski kongresi. Pij XII. je pred devetimi leti v posebnem pismu te njene sadove še posebej pohvalil.

Slomšek je bil tako predhodnik velikih papežev Leona XIII. in Pija XI.: njegovo delo pa ima nadvse velik pomen dandanes, ko se pripravljamo na zgodovinski in morda odločilni vesoljni cerkveni zbor, kjer bo eno najvažnejših vprašanj vrnitev ločenih kristjanov.

Po vsem tem bo pač vsakdo razumel, kako je prav in lepo, če je pred očmi Slovencev po svetu vzvišena podoba škofa Slomška. Tem bolj, ker smemo upati, da bo ta služabnik božji kmalu prištet k blaženim. Zaključimo to razpravo s Slomškovimi besedami rojakom: „Sveta vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličavne omike.“

Rafko Vodeb

Zlate misli iz Slomškovih del

Prebrisana glava pa pridne roke so boljše bogastvo ko zlate gore.

Mož mora biti srečnega zakona glava, žena pa srce.

Nedolžne opravičuj, dolžne izgovarjaj, kar je prav, ali pa molči.

Slovenski izseljenci in begunci v Rimu

V dneh od 3. do 7. avgusta, ob desetletnici papeške konstitucije »Exsul Familia«, ki ureja dušno pastirstvo ljudi, ki so iz kate-regakoli vzroka morali po svetu, so izseljen-ci in begunci z raznih delov sveta prihiteli v Rim, središče krščanstva, kjer so izpri-čali svojo vero, pozdravili sv. očeta papeža Janeza XXIII, ter se mu zahvalili za očev-tovsko skrbnost in ljubezen.

Okrog 5000 ljudi se je zbralo v Rimu.

Pri teh slovesnostih smo Slovenci bili prav-častno zastopani. Prihiteli so iz Amerike, Anglije, Argentine, Avstrije, Belgije, Fran-cije, Holandije, Nemčije itd. Nastopali smo pod slovenskim imenom pri vseh sloves-nostih.

Dne 4. avgusta zjutraj so nas posebni av-tobusi prepeljali v slavno Marijino sveti-šče »Marija Snežna«, kjer je maševal in pri-digal kardinal Carlo Confalonieri, tajnik konzistorialne kongregacije. Ostali del dne-va smo porabili za obisk znamenitosti več-nega mesta, pri čemer so nam bili na uslu-go posebni avtobusi. Kolikor nam je čas do-puščal, smo si ogledali ogromni vatikanski muzej.

SPOMINI

*Dnevi, daljni dnevi,
kakor rahli spevi,
ki čez plan zvene,
trkajo v srcé.*

*Slike obledele
spet so oživele.
Sijejo mi v mrak —
lepše, čiste, brez napak.*

*Gledam ozka pota,
kjer se težko stopa —
Duš sorodnih svit
je čez nje razlit.*

*Ta svetloba mila,
me je vso ovila.
Kod, kako, ne vem,
a za njimi, hočem, grem.*

R., Francija

Zvečer nas je dr. Robič Pavel, slovenski zastopnik pri konzistorialni kongregaciji, povabil v Frascati, kjer smo ob čaši vina in ob slovenski pesmi preživeli nekaj prav ve-selih uric.

V nedeljo, 5. avgusta, smo se zbrali v bazi-liki sv. Petra. Po sv. maši s skupnim obha-jilom so množice izseljencev in beguncev navdušeno pozdravile sv. očeta Janeza XXIII., ki nam je z očetovskimi besedami govoril o trdoti in nevarnosti izseljenskega življenja ter nas spodbujal k zvestobi Kri-stusovi Cerkvi. Po govoru sv. očeta so za-stopniki vseh narodnosti sv. očetu izročili darila. Slovenci smo poklonili dragocen kelih in nekaj slovenskih izdelkov in pridelkov.

Pod vodstvom č. g. Cirila Lavriča smo si nato ogledali katedralo sv. Petra, kjer je grob prvaka apostolov sv. Petra in mnogih njegovih naslednikov, rimskih papežev.

Popoldne smo Slovenci imeli svoj poseben sestanek. Zbrali smo se v argentinski cerkvi k slovesnim večernicam. Pobožnost je vodil preč. g. p. Prešeren, generalni asistent je-zuitskega reda za slovanske narode. Litani-je so štiriglasno krasno prepevali naši pevci iz Koroške, odgovarjala pa je vsa cerkev. Za mnoge nepozabni trenutki. Takoj nato se je v dvorani poleg cerkve vršila ljubka akade-mija. Po kratkih pozdravih g. dr. Robiča, slovenskega zastopnika pri konzist. kongre-gaciji, in g. Dekleva, predstavnika Sloven-cev v Rimu, je č. g. Nace Kunstelj iz Lon-dona kratko objasnil pomen papeške listine »Exsul Familia«.

Nato pa smo živo prisluhnili pesmi naših dragih Korošcev pod vodstvom g. dr. Vrbin-ca. Za vse navzoče so bili to nepozabni trenutki. Le škoda, da je minilo tako hitro. Bog živi slovensko pesem in vse, ki se zanjo žrtvujejo!

Morali smo k večerji.

V zgodnjem večeru smo nato hiteli skozi bajno razsvetljeno mesto v kolosej, kraj gladiatorskih iger v starem Rimu, kjer smo o-pravili križev pot. Posamezne narodnosti so v svojem jeziku brale premišljevanje ene postaje. Slovenci smo imeli 10. postajo. Z

Slovenski izseljenci in begunci iz vseh zapadneevropskih držav, zbrani pred baziliko Sta. Maria Maggiore v Rimu dne 4. avgusta 1962.

jasnim glasom jo je bral g. Vipavec iz Stuttgarta.

V ponedeljek smo se zbrali pri sv. Pavlu izven Rima. Tu je grob apostola Pavla. Veličastna cerkev! Za njeno graditev je prispeval ves krščanski svet. Tudi muslimani so pomagali.

To jutro je kardinal Ferreto bral sv. mašo za Cerkev v stiski. Med sv. mašo so posamezne narodnosti v svojem jeziku pepevale Marijine pesmi. Mogočno je zadonelo po cerkvi, ko so Slovenci zapeli: »Marija, skoz' življenje voditi srečno znaš«... Slovenci smo pred svetom dokazali, da smo v resnici narod pevcev.

Ko smo si po maši ogledali bogato cerkev, smo se odpeljali proti katakombam sv. Kalista. Katakombe so podzemni hodniki, kjer so se prvi kristjani ob preganjanju tajno zbirali k službi božji in kjer so pokopavali svoje mrliče.

Popoldne je bilo znova posvečeno ogledu mesta in okolice. Zvečer pa smo se zbrali v Palazzetto dello Sport k slovesni prireditvi v proslavo 10-letnice omenjene papeške okrožnice. Na sporedu so bili pozdravni go-

vori kardinala Confaloniera, župana mesta Rima itd. Nato so Čehi, Hrvati, Italijani, Litvanci, Madžari, Poljaki, Slovaki, Slovenci, Ukrajinci in Indonezijci nastopili s svojimi posebnimi programi. Razen Slovencev, Slovakov in Madžarov so vsi nastopali z narodnimi plesi. Slovenci pa smo želeli tej odlični skupščini narodov predstaviti svojo narodno pesem. A je naloga bila težja, kot smo pričakovali. Po svoji zgradbi je namreč ogromna športna dvorana bolj primerna za bikoborbe kot pa za plemenito glasbeno umetnost. Vendar moremo reči, da so se naši vrli pevci iz Koroške pod vodstvom g. dr. Vrbinca v sicer nemogočih okoliščinah častno odrezali.

Iskreno zahvaljeni!

Mislím, da smemo reči, da smo slovenski izseljenci in begunci rimske dneve, ki so tako hitro minili, lepo izkoristili v osebno spolnitev in v uveljavljenje slovenskega imena v tujem svetu.

Vsem rimskim romarjem se iskreno zahvaljujemo za sodelovanje in potrpežljivost ter jih prav toplo pozdravljamo.

V-ko.

Kaj je res?

Le čemu je papež vedno Italijan? Saj so še drugi narodi, ki so vsaj tako katoliški, kot so Italijani. Zakaj pa od njih nihče ne more postati papež?

V cerkveni zgodovini beremo, da niso bili vedno Italijani papeži, bili so tudi Nemci in Francozi, še celo črnoci! Vendar drži, da so v zadnjih stoletjih papeži bili vedno Italijani. Končno to tudi ni tako napak, saj je vsak papež — kot katoličan dobro ve — najprej škof rimske škofije. V Rimu so pa verniki Italijani, in ne Nemci ali Angleži. Kaj pa bi mi Slovenci rekli, če bi v Ljubljani postavili za škofa kakega Angleža? Pa tudi sicer je bolje, da je za papeža član takega naroda, ki nima prevelike politične moči, kot Italijani n. pr. nikoli niso bili. To je za ves katoliški svet bolje. — Pa še nekaj: v dobi, ko postaja življenje vedno bolj mednarodno, poudarek na narodnosti papeža ne bo več tako močan. Zato se prav lahko zgodi, da kdo prihodnjih papežev ne bo Italijan.

Bili so časi, ko papežev ni bilo v Rimu. Torej ni nujno, da morajo biti vedno tam, saj bi odkod drugod morda lažje vodili Cerkev!

Kot omenjeno, je vsak papež obenem in najprej škof mesta Rima. Tja je prišel kot prvi škof sv. Peter, za njim pa drugi, ki so bili prav tako škofje Rima kot poglavarji vse Cerkve. Res je sicer, da so bili papeži za kratko dobo v srednjem veku (1309 — 1377) v Avignonu na Francoskem. Toda ves krščanski svet je imel to za nekaj nenormalnega. Zato pravijo tej dobi, ko so bili papeži v Franciji, babilonska sužnost papežev. Bili so namreč pod močnim francoskim vplivom. Vsak pameten človek bo priznal, da mora škof Rima — kolikor mogoče — stanovati v Rimu. Kaj bi rekli na primer, če bi ljubljanski škof stalno stanoval in vodil škofijo n. pr. iz Londona? — Lahko pa se zgodi, da pride do takih razmer, da papež ne bo mogel živeti v Rimu. Tedaj bo od kje drugeje vodil Cerkev, a ostal bo še vedno rimski škof in papež.

Papeža imenujejo „sveti oče“! Ta je pa že prehuda! Kot da ne bi vedeli, kakšni slabi in nemoralni papeži so že bili! In takemu naj rečem „sveti oče“?!

Ne prehitro! Med apostoli, ki jih je Kristus sam izbral, je bil tudi Judež, njegov izdajalec! Ljudje smo ljudje, vedno znova bomo padali v grehe. In papež je prav tako človek kot ti ali jaz. — Če pa so res skoraj vsi papeži bili taki nevredneži in pokvarjen-

ci, kot praviš, potem je pa zelo čudno, da Cerkev sploh še obstoji. Druge vladavine bi že zdavnaj propadle. Seveda ne tajim, da so bili tudi malovredni papeži vmes, a so v veliki manjšini. Poleg takih je bilo še veliko večje število neoporečnih osebnosti, duhovnih in duševnih velikanov, da, celo svetnikov!

Prvih trideset papežev je mučencev! Vsak, ki je bil v prvih krščanskih stoletjih izbran za papeža, je že vnaprej vedel, da bo zaradi preganjanja izgubil glavo. In kljub temu so vztrajali! So bili to mar pokvarjenci? Vsi ti odtehtajo take papeže, kot je bil n. pr. Aleksander VI. iz rodovine Borgia! Resnice priznati se katoličani ne bojimo, hočemo le polno in vso resnico! — Sicer pa pridevka »sveti oče« ne dajemo papežem zato, ker bi bili osebno sveti — čeprav je tudi takih veliko bilo — temveč le zato, ker imajo res vzvišeno in sveto službo, sveto očetovstvo nad vso krščansko družino v vesoljnem svetu. Torej: ni nujno, da je papež osebno svet — čeprav si takih vedno želimo in za to kot verniki molimo — sveta je njegova služba in njegovo poslanstvo.

Papež naj bi bil nezmotljiv! Kdo od ljudi pa se ne moti? Zato tega ne verjamem!

Tudi jaz ne! Kot človek in zasebnik se moti in se bo vsak papež vedno lahko motil! A gre za kaj drugega, kar očitno ne razumeš: papež je nezmotljiv ne kot zasebnik, temveč takrat, kadar oznanja bistvene verske ali moralne resnice, javno, pred vsem svetom, za vso Cerkev veljavne! Tedaj in samo tedaj! To pa se le redko zgodi, zadnjikrat n. pr. leta 1950, ko je Marijino vnebovzetje razglasil za versko resnico. Vsak papež pa neprimerno več napiše, govori, ukazuje, kar vse ne spada pod nezmotljivost. V vsem tem se lahko moti. — Premisli: kako naj bi Cerkev bila voditeljica in učiteljica resnice — tako je namreč hotel imeti njen ustanovitelj Kristus — če bi se v verskih in nravnih rečeh mogla motiti!?

Medeljska misel

*Molitev ima veliko moč:
otožno srce spremeni v veselo,
ubogo srce v bogato,
bolno srce v močno,
slepemu srcu podari vid,
mrtvo srce vname —
velikega Boga prikljče v
majhno srce.*

(Sv. Mehtilda Magdeburška)

Božidar Tensundern – zlatomašnik

V nedeljo, 12. 8., je v Recklinghausenu na Westfalskem praznoval svojo zlato mašo g. duhovni svetnik, župnik Božidar Tensundern. Rojen leta 1890 v mestu Gronau, je daroval svojo prvo danitev leta 1912 kot duhovnik münsterske škofije. Tedaj je spadalo pod münstersko škofijo tudi Porurje, kamor se je zateklo desettisoče slovenskih delavcev iskat zaslužka v rudnikih.

Mladi duhovnik g. Tensundern je videl, da potrebujejo slovenski rudarji v Porurju duhovnika, ki bi govoril njihov jezik, poznal njihove šege in običaje in se jim tako laže približeval. Ko pa ni bilo izgleda, da bodo prišli iz domovine slovenski duhovniki v Porurje in prevzeli dušnopastirsko delo med slovenskimi izseljenci, se je novomašnik Tensundern sam začel učiti slovenskega jezika. Po nekaj mesecih bivanja v Vipavi se je g. Tensundern vrnil na Westfalsko in prevzel dušnopastirsko delo med slovenskimi rudarji, ki so vnetega duhovnika vedno bolj vzljubili in spoznali v njem pravega voditelja in očeta. Zaradi njegovih vsestranskih zaslug v korist slovenskim vernikom na Westfalskem je bil g. Tensundern leta 1928 odlikovan z naslovom konzistorialni svetnik ljubljanske škofije, nekaj let pozneje pa še mariborske.

Leta 1938 je nemška nacistična policija g. Tensundernu strogo prepovedala vsako delovanje med slovenskimi verniki. Tedaj je g. Tensundern zaprosil za župnijo »Liebfrauenpfarre« v Recklinghausenu, ki jo še danes upravlja. Medtem pa njegova ljubezen do Slovencev ni prenehala. Sam je ne-

koč zapisal: »Po rodu sem bil Nемеc, pa srcu pa Slovenec!«

Zlatomašno slavlje

V nedeljo, 12. 8., so zlatomašniku njegovi farani pripravili lepo cerkveno in izven-cerkveno slavlje, katerega se je udeležilo tudi večje število Slovencev iz Porurja ter zastopstvo Slovencev iz Francije in Belgije.

Po cerkveni slavnosti je bila v farni dvorani akademija na čast slavljenca. Domači župljani, zastopstvo mesta Recklinghausen in navzoči Slovenci so zlatomašnika g. Tensunderna počastili z besedo, pesmijo in darili. V imenu slov. dušnopastirskega odbora za Zapadno Evropo je slavljenca čestital g. msgr. Stanko Grims iz Francije. Čestitke Staroslovencev so izrekli upokojeni rudarji gg. Jožef Dobravec iz Gladbecka, Martin Zapotnik iz Moersa in France Borišek iz Castrop-Rauxela. Mladoslovence so zastopali rojaki iz Oberhausena z moškim zborom in parom v narodni noši (g. Marijan in ga. Zdenka Gregl), ki je zlatomašniku izročil album slik o Sloveniji in oljnato sliko Prešernove rojstne vasi, Vrbe na Gorenjskem. Čestitke Slovencev iz Belgije in Holandije je prinesel č. g. Vinko Zakelj iz Liègea. Na zlato mašo g. Tensunderna je prišel tudi g. dr. Janez Zdešar iz Münchena, kateremu je bil g. Tensundern nepogrešljiv svetovalec, ko je pričel z dušnopastirskim delom med Mladoslovenoi v Porurju.

»Naša luč« se tu g. Tensunderna hvaležno spominja, mu čestita in želi božjega blagoslova.

Zlatomašnik g. svetnik Božidar Tensundern iz Recklinghausena na Vestfalskem. Gospod in ga. Borišek iz Castrop Rauxela mu izročata lepo mašno knjigo (je stala 250.— DM), katero bo g. svetnik Tensundern med svojim obiskom v naši domovini za 500. letnico ljubljanske škofije v njunem imenu podaril ljubljanski stolnici.

Pod svobodnim SONCEM

(Nadaljevanje in konec)

Cesarica obišče Iztoka v ječi, da bi uživala ob njegovem ponižanju, a ta jo zapodi s psovko: „Proč, vlačuga, nesramnica!“ Cesar naperi proti Epafroditu tožbo, toda ta se dogovori s slovenskimi vojaki, podkupi evnuha Spiridona, dá svojim sužnjem svobodo in reši Iztoka iz ječe. Iztok s četo Slovenov na konjih pobegne iz Bizanca, Epafrodit pa isti čas z evnuhom odpluje na široko morje. Osvobojeni sužnji dvignejo v Bizancu ljudski upor, toda Azbad ga zaduši z Belizarjevo pomočjo. Cesar zapove vojakom, naj udarijo za Iztokom, cesarica pa naroči Azbadu, naj poišče Ireno, zasledi trgovca in evnuha. Epafrodit srečno prispe v Toper in potopi svojo barko ter končno odpotuje v Atene, Spiridion pa v Solun in tam postane trgovec.

Pobegli Sloveni osvoje bizantinsko trdnjavo Černi, love Tunjuša, preženejo Hune in srečno dospejo do Donave, v domače gradišče. Tunjuš medtem brez uspeha snubi Ljubinico in dela načrte, kako bi jo ugrabil. Iztok ne more spraviti Slovenov in Antov, med njimi pride do borbe, pri čemer pa zmagajo Sloveni, ker jih vodi Iztokovo znanje, ki se ga je naučil pri Bizantincih. Iztok sam ubije voditelja Antov. Toda Tunjuš medtem ugrabi Ljubinico in jo odvede v svoj tabor.

Nato odide Tunjuš v Bizanc, kjer pri cesarju spletkari proti Slovenom. Ljudje v Bizancu obžalujejo Epafroditovo smrt, ker menijo, da se je potopil z barko vred. Po zmagi nad Anti zve Iztok, kaj se je zgodilo z Ljubinico. Napade Hune, toda Tunjuša in Ljubinice ne najde. Od Tunjuševe žene Alanke zve, da ji je ta dala konja in se je neopaženo rešila neznanu kam v svobodo.

Vojska Slovenov se usmeri proti Bizancu in se strašno maščuje za nekdanja Hilbudijeva nasilstva.

Ljubinico sreča Epafroditov prijatelj in jo vzame s seboj v Solun. Pevec Radovan zasleduje Ljubinico, misli, da so jo požrli volkovi, a končno zve, kje je.

Sloveni se spopadejo s Huni. Ljubiničin zaročenec Rado ubije Tunjuša in izve iz

pisma, ki ga najde pri njem, da je on razdvajal Slovence in Ante. Iztok nato z lahkoto pridobi Ante za skupen nastop proti Bizantincem. Združena vojska krene zmagovito nad Bizanc, zavzame Toper in se bliža Solunu. Radovan pove Iztoku, kje je Ljubinica. Nato pride do spopada z mogočno bizantinsko vojsko, v kateri zmagajo Sloveni. Med ranjenci je tudi Azbad. Iztok ga ujame in izroči mladcu, ki ga sežgo na grmadi. Iztok se nato vrne v Toper, kamor čez teden dni pripelje Epafroditova ladja Ireno in Ljubinico. Ko ju Epafrodit izroči Iztoku in Radu, se srečen vrne na jug, saj je izpolnil svoj načrt.

Vojska Slovenov se vrača domov. Bolni starosta Svarun je srečen, ko zagleda Iztoka, Ljubinico in Ireno. Vendar ne učka pomladi, da bi videl vnuka. Irena rodi Iztoku sedem sinov, Iztokov duh pa rodi tisoče, ki se vojskujejo z Bizantinci in potrkajo na vrata samega Carigrada. Anti in Sloveni žive v slogi in uživajo — pod svobodnim soncem.

URNO CEPEC IZPOD ROK...

Urno cepec izpod rok,
pikapoka, pikapok!

Bratje, naša doba je,
hajd zarano na noge.

Urno cepec izpod rok,
pikapoka, pikapok!

Vdarimo na polni snop,
zlato zrno skakaj v strop!

Snope koj obrnimo,
krepko jih namlatimo!

Škopo strani, slamo v kraj!
Zlato zrnje na vršaj!

Zadnjič žito zvejjajmo,
vina semkaj, žejni smo!

*

Iz gostilne. — Žena: »O, ti grdi dedec, zopet ležeš iz krčme?« — Mož: »O, ljuba moja, saj ne morem zmerom tam ostati.«

Osnovna šola na Koroškem v Črni praznuje letos 150 let obstoja. — V začetku avgusta so 4 rudarji izgubili življenje pri nesreči v rudniku v Velenju. Zadušil jih je plin. — V Komendi pri Kamniku so odprli nov hipodrom za konjske dirke. — Nad 20.000 ljudi se je udeležilo poletnega sejma na Jesenicah, ki je trajal pet dni.

Zaradi dolgotrajnega deževja je reka Krka na Dolenjskem prestopila bregove in poplavlila polje med Kostanjevico in Savo. Škoda je precejšnja. — Sedaj obnavljajo razvaline nekdanjega gradu v Braniku (Rihemberku) na spodnjem Vipavskem. — V Kostanjevici ob Krki obnavljajo grad, ki spada med največje stavbe srednje Evrope.

Tovarna Kovinoservis z Rakeka se bo preselila na Unec. — V Vipolžah v goriških Brdih so obnovili gostilno v starem gradu. — V Tolminu so postavili nov viseči most čez Tolmino. — Na Blejskem otoku so za cerkvi odkrili staroslovensko grobišče. Našli so 24 ženskih in moških okostij, razne uhane in nožke. — Bovec in dolina Trenta sta dobila sodobnejšo razsvetljavo. — Pridelek češenj pri nas je bil letos za polovico manjši kot druga leta.

V Gorici so pokopali arhitekta Maksa Fabianija iz Kobdilja pri Štanjelu na Krasu. Rajni je naredil tudi v Ljubljani več lepih

stavb. — Pred 20 leti so Italijani požgali vas Ustje pri Ajdovščini. — Dobro vreme v piranskih solinah v slovenski Istri je dalo bilno »žetev« soli.

Ker so med vojno Nemci uničili kip Kralja Matjaža, ki so ga postavili pred 30 leti pod Peco mežiški planinci, so sedaj v votlini pod Peco naredili nov kip. — V šestorobiju najboljših telovadcev sveta v Pragi je Slovenec Miro Cerar zasedel na dveh orodjih prvo mesto (na konju z ročaji ter na bradlji). Tako je dobil dve zlati kolajni.

Huda toča je prizadela ogromno škodo od Mežiške doline do Ljutomera. Že sto let ni bilo take katastrofe v Slovenskih goricah. Okoli Sv. Lenarta, Ljutomera in Ormoža je grozdje in sadje uničeno.

Inozemski potniki v Jugoslaviji so veseli, da sedaj na meji zanje ni več toliko kontrole kot prej.

Pet let je bil gimnazijski profesor, nato se je odločil, da gre v semenišče Pavel Sporn iz Ljubljane. Letos je pel svojo novo mašo na Kodeljevem. Bog kliče ljudi, kjer koli hoče. — V ljubljanski nadškofiji je danes 590.000 vernikov, ki pripadajo 281 župnijam. Oskrbuje jih 320 škofijskih duhovnikov in 110 redovnih duhovnikov. V mariborski škofiji pa je 660.000 vernikov, ki pripadajo 268 župnijam. Med njimi delu-

TUNICE NAD KAMNIKOM

Letos so obnovili zunanjsčino te župnijske cerkve, posvečene v čast sv. Ani, zgrajene v letih 1762 - 1766. Po mnenju umetnostnih zgodovinarjev je ta hiša božja „najkvalitetnejše delo ljubljanskega baroka“.

S tega kraja se vidi ob lepem vremenu 71 cerkva na slovenski zemlji. V zvoniku je 100 let star zvon, ki je bil kupljen ob prvi stoltnici cerkve.

je 345 škofijskih duhovnikov in 55 redovnih. Del goriške nadškofije, ki je pod Jugoslavijo, šteje 115.000 duš. Župnij je v tej administraturi 142, škofijskih duhovnikov 110, 12 pa redovnih. Tržaško-koprška administratura ima 100.000 vernikov v 63 župnijah. Oskrbuje jih 58 škofijskih in 5 redovnih duhovnikov. — V Grgarju pri Gorici so obnovili med vojno porušeno cerkev. — V Novakih pri Cerknem so slavili 200-letnico župnijske cerkve.

»Rodna gruda«, list za izseljence, je pisala, koliko se je sedaj že verskega tiska natisnilo pri nas. Toda »Katoliški glas« iz Gorice je objavil seznam 65 katoliških mesečnikov, dnevnikov in tednikov, ki so pred 1945 izhajali v Sloveniji; nasproti temu številu je en sedaj dovoljeni 14-dnevnik in en mesečnik res premalo.

»KRALJ POLKE«

Letos je prišel pogledat domovino svojih staršev tudi znani ameriški »kralj polke« Frank Jankovič. Njegov oče je bil kovač v Trstu in se je l. 1903. izselil v Cleveland v Združene države. Tam je prišel na svet tudi mali Frank. V družini se je naučil govoriti slovensko in v slovenski družbi je vzljubil slovenske melodije. Naučil se je igrati harmoniko, klavir in električni klavir. Med zadnjo vojno se je boril kot ameriški vojak v Franciji. Tu so mu zmrznile roke in noge in je prišlo celo do hude gnojitve. Zdravniki so bili mnenja, da mu je treba odrezati vse štiri ude. Frank se ni mogel spoprijazniti s to mislijo in je preprosil zdravnike, da so to operacijo odložili. Bili so pa mnenja, da Frank ne bo nikdar več igral kakšnega instrumenta. A Frank je žilavo vztrajal in mesece in mesece vadil svoje prste, da bi znova lahko igral klavir. Po dolgih naporih mu je to tudi uspelo.

Sestavil je orkester petih članov in se z njim toliko proslavil, da je postal prava ameriška senzacija. Z njim je prepotoval mesta od ameriškega vzhoda do zahoda, igral na radiu, televiziji in tudi v filmih. V svojih polkah je postal glasnik predvsem slovenskih glasbenih motivov, pa tudi poljskih, čeških in nemških. Samo v Bostonu je v enem dnevu kupilo neko njegovo gramofonsko ploščo 25.000 ljudi. »Mojo glasbo ljubijo zato, ker je vesela,« pravi.

Po novem voznem redu vozijo skozi Slovenijo naslednji mednarodni brzovlaki. Čez Jesenice vozijo 1. Adria-Expres (München

- Salzburg - Beljak - Jesenice - Ljubljana - Postojna - Reka), 2. Austria-Expres (Hoek van Holland - Köln - Beljak - Jesenice - Ljubljana - Zidani most - Zagreb - Beograd - Atene), 3. Dalmatia - Expres (Ostende - Aachen - Köln - Beljak - Jesenice - Ljubljana - Postojna - Reka), 4. Jugoslavia-Expres (Dortmund - Köln - Beljak - Jesenice - Ljubljana - Zidani most - Zagreb - Beograd - Sofija - Istanbul). — Čez Sežano vozi: Direct-Orient-Expres (Paris - Lausanne - Milano - Trst - Sežana - Ljubljana - Zidani most - Zagreb - Beograd - Atene). — Čez Šentilj vozita: Balkan-Expres (Dunaj - Graz - Šentilj - Maribor - Zidani most - Zagreb - Beograd - Sofija - Istanbul) in Miramar-Expres (Dunaj - Graz - Šentilj - Maribor - Zidani most - Ljubljana - Postojna - Sežana - Trst).

MATI

Kaj je mati, pač ne vemo,
dokler še pri nas živi, —
ko jo tihi grob zagrne,
se odprejo nam oči.

Mati, to je samo ena,
vsako čuti to srce;
nji enaka ni nobena,
naše pričajo solze.

Preštevanka

TINKA, TONKA, NINA, NANA —
KDO ULOVIL BO CIGANA?

TINE, TONE, JURKO, JANKO —
KDO ULOVIL BO CIGANKO?

TA CIGAN JE ZLOBEN MOŽ,
POLN OTROK NJEGOV JE KOŠ.

JE CIGANKA ŠKRBASTA,
ŠKILASTA IN GRBASTA.

MENE NOČE, TI BOŠ NJEN,
VIJA, VEJA, VAJA — VEN!

K sliki na desnem:

Veličasten pogled na vrhove Julijskih Alp, kras slovenske zemlje.

Naši rudarji (Fr. Špiler in Fr. Erjavšek) v Alsdorfu pri Aachenu takole prebijajo svoj prosti čas. „Kadar dežuje, karte v roke in steklenico piva na mizo, ob lepem vremenu pa na sonce, potem ti v možgane ne bo zašel pajek,“ pravijo. Fantje, res je tako!

DOBRA IN SLABA STRAN

Otroška ohromelost

se največkrat pojavi v deželah, ki stojijo v higienem pogledu na visoki stopnji, kakor n. pr. v USA. Ravno tam se pojavlja ta bolezen, kjer bi jo najmanj pričakovali. Zdravniki so ugotovili, da se otroci, ki živijo v manj čistem okolju, že v svoji zgodnji dobi okužijo z bacili (virusi), ki povzročajo otroško ohromelost. Ravno zaradi tega pa so pozneje bolj odporni proti okužitvi. — Torej ima tudi higiena svojo slabo stran.

Sladkorna bolezen

je gotovo težko obolenje človeškega telesa. Proti tej bolezni je zdravniška veda odkrila zdravilo z imenom insulin. Ko bolnik dobi injekcijo insulina, sicer ne ozdravi, pač pa izginejo od njega zunanji znaki obolenja. Brez injekcije insulina bi bolnik prej ali slej umrl. Ker pa ga insulin reši zunanjih znakov sladkorne bolezni, se ta človek lahko poroči in rodi otroke. Ti pa pridejo na svet že dedno okuženi po starših. Sladkorna bolezen se namreč pogosto podeduje. — Insulin, ki je sredstvo proti sladkorni bolezni na eni strani, na drugi strani še pomaga razširjati sladkorno bolezen.

Za dobrega voljo

Resnico je povedal. — Amerikanec farmar je tožil železniško upravo za odškod-

nino, češ da mu je lokomotiva ubila kravo. Pri razpravi je skušal odvetnik železniške uprave kmeta zmešati, da bi mu odškodnine ne priznali. „Pa povejte,“ mu pravi, „ali je bila krava na železniški progi, ali ne.“ — Farmar odgovori: „No, če hočete, da povem resnico, potem je bilo tako: krava se je kopala v potoku, blizu brega na drugi strani. Lokomotiva jo je zagledala, je skočila s tračnic, divjala ob bregu, skočila na kravo in jo zadavila, da reva še besedice ni mogla spregovoriti.“

Oče in hči. — „Dekle,“ pravi oče strogo, „nimam rad tistega fanta, s katerim hodiš.“ — „Tako?“ odvrne hčerka, „nič se ne vznemirjaj, papa, saj si tudi ti njemu zopr.“

Lepota privlačuje. — On: „Rad bi vedel, zakaj ženske posvetijo več pozornosti svoji lepoti kot pameti.“ — Ona: „No, zato ker moški, naj bo še tako neumen, navadno ni slep.“

Po vrnitvi iz toplic

»Povem vam, da sem v toplicah zgubil 24 funtov.« — »No, to morajo biti pa zelo zdravilne toplice!« — »To ravno ne, ampak hrana je bila čisto zanič.«

*

Za prijatelje narave

Gotovo ne veste... kolikokrat zamahne s peruti čebela, kadar leti? Na sekundo zamahne 250-krat. Muha zamahne 160-krat. Metulji so bolj počasni. Zamahnejo od 8 do 50 krat...

Kaj je novega med nami?

V ANGLIJI

Važno opozorilo: Ker bi se radi še posebej spomnili stoletnice smrti škofa A. M. Slomška, bomo imeli posebno komemoracijo v nedeljo 23. septembra v »Našem domu« v Londonu, kjer bo popoldan ob 5. sv. maša z blagoslovom. Potem bo predavanje o Slomšku ter petje njegovih pesmi. Zato sv. maša na drugo nedeljo, t. j. 9. septembra, odpade. Vabimo vse, da se udeležite in počastite spomin velikega slovenskega škofa!

Poroki: V cerkvi Marije Brezmadežne v Haslingdenu sta stopila pred oltar 7. julija Olga Ferenčak in George Pouleyn. — Pri Sv. Jožefu v Castlefordu sta si pa obljubila večno zvestobo Marija Mojšker in Jernej Grum. — Čestitamo.

Krst: V cerkvi Kristusa Kralja v Bedfordu je krstna voda občila Romana Maksimilijana Gregorec. — Vse najboljšel!

V NIZOZEMSKI

Rojake v Lindenheuvelu in Hoensbroecku opozarjamo, da bo v septembru sv. maša tretjo nedeljo v mesecu namesto prve — ob običajnem času.

Po koristnem odmoru poletnih dni bomo složno in z novim ognjem začeli z delom za slovensko stvar v tujem svetu.

V BELGIJI

Charleroi — Mons — Bruselj

8. julija smo poromali Slovenci iz zapadne Belgije k lurški Materi božji v Quaregnon. Kot lansko leto, smo imeli tudi letos krasen, sončen dan. Zbralo se nas je okoli 170 rojakov, največ seveda iz okolice Monsa, okoli 50 pa tudi iz Charleroi. Nekaj rojakov je prihitelo celo iz Tournai in Bruslja. — Najprvo je bila sv. maša v cerkvi, med katero je prepeval slovenski cerkveni pevski zbor iz Charleroi. Potem smo v procesiji spremljali Najsvetejše k votlini. Po molitvi sv. rožnega venca nas je navdušil s krasnim govorom č. g. Vinko Žakelj iz Liégea. Sledile so pete litanije Matere božje z odpevi. — Potem so pa naši pevci »Jadrana« v župnij-

ski dvorani zapeli venček slovenskih narodnih pesmi pod vodstvom g. Ivana Kodeha. Vsem je bil ta pevski nastop všeč.

Rojstva: V družini Baldomir Jug in Emilije Munih iz Chapelle-lez-Herlemont se je 7. 4. rodila hčerkica, kateri so dali ime Slavica. Sinčka so pa dobili v družini Hermana Gobec in Vide Bah iz Châtelineau; ime mu je Kristijan. — Naknadno sporočamo, da je družino Laroche-Silva Keše iz Châtelineau razveselil 9. nov. sinček-prvorojenec, ki so mu dali ime Erik.

Bolniki: Julija se je moral podvreči lažji operaciji g. Henrik Ragulič iz Wanfercée-Baulet. Sedaj je že doma. — Več tednov je bil v Hopital Civil v Charleroi g. Janko Gaber iz Pont de Loup. Zlomil si je nogo pri avtomobilski nesreči. — V isti bolnici se od meseca maja zdravi g. Ignac Majcen iz Dampremy. — Tudi ga. Trinkhavsova iz Jument je morala v bolnico; zdravje ji gre na bolje.

Smrt: Zadnjič smo poročali o smrti rojaka Viktorja Golljevščka, roj. l. 1905 v Kanalu ob Soči. Delal je v belgijskih rudnikih polnih 16 let ter nato 17 let užival zasluženi pokoj. Pokopali smo ga 12. junija ob veliki udeležbi znancev in prijateljev. Naše sožalje gope Emi in sinu Desiréju!

Slovence v Borinaži je pa pretresla tragična smrt g. Lojzeta Kokelja. Rojen v Lazah pri Cerknem l. 1921., je prišel v Belgijo 1947, ter delal 10 let v rudniku, kjer je bil tudi ranjen. Od leta 1958 je užival invalidsko penzijo. Pogreba dne l. 8. se je udeležilo veliko rojakov. Njegovi težko prizadeti ženi Slavici Peternelj iskreno sožalje!

Liège — Limburg

V Mechelenu/Maas je g. Viktor Janič sklenil zakonsko zvezo z gdč. Mari-Virant iz ugledne slovenske družine. V Eisdeniu pa sta pokleknila pred poročni oltar g. Leo Vyckmant in gdč. Anica Zabkar iz Rake. — Obe mladima paroma toplo čestitamo ter želimo obilje božjega blagoslova.

G. Ivan Lipovšek iz Mechelena, zaveden

član naše skupnosti in skrben oče številne družine, se je že drugič ponesrečil na motor-nem kolesu.

Po dolgi in mučni bolezni je v Gospodu zaspala ga. **Blatnik** iz Zutendaala. Soprogu in hčeram izrekamo toplo sožalje.

VABILO

Vse rojake vljudno vabimo na proslavo 100-letnice smrti škofa Antona Martina Slomška, ki se bo vršila v Eisdenu 16. septembra, tretjo nedeljo v mesecu.

Proslava se začne s sv. mašo, ki se bo bra-la ob 4. uri popoldne v farni cerkvi v Eisdenu-Cité. Nato bo bogat spored v dvorani na-sproti cerkve. Svoje sodelovanje so napovedali slovenski pevski zbori iz Holandije, Charleroi in Eisdenu. Nastopi priljubljena slovenska folklorna skupina iz Holandije. Naša mla-dina bo podala krasno igro o Slomšku: „Od zibelke do groba“, ki jo je prav za to prilož-nost napisal slovenski pesnik g. Mirko Kunčič.

Povabljeni so slovenski duhovniki. Pridite, dragi bratje in sestre, da bomo skupno do-stojno počastili spomin enega najbolj zasluž-nih Slovencev. Proslava bo nam vsem priča-rala pred oči košček naše drage Slovenije. Na veselo svidenje!

Slovenska katoliška misija v Belgiji.
Odbor društva Slomšek v Eisdenu.

Društvo sv. Barbare je priredilo 17. junija lep materinski dan in dan očetov. Po pozdravu predsednika Gostiša je mala Olga Snurer pozdravila navzoče matere in očete. Sledila je igra »Skromna družina«, v kateri so nastopili stari, mladi in naši mali.

Po igri smo počastili dva najstarejša čla-na društva: g. Spitala iz Waterscheja (že nad 30 let častni član) in g. Franca Simončič iz Eisdenu (tudi čez 30 let član društva). Predsedniku g. Fr. Gostiša smo se zahvalili za 10-letno vodstvo društva, ge. Trkajevi pa za pisanje iger in skladanje lepih deklamacij. Vsem so bila dana majhna spominska darila.

Mladina je zapela materam lepo pesem in podala nekaj deklamacij. Sledila je pesem očetom in deklamacije, prirejene za očete. Reči smemo, da je bilo zelo lepo in ginljivo, čeprav so te igre in deklamacije domačega dela in morebiti ravno zaradi tega. Zahvala velja tudi režiserju Lojzetu Raku, ki si se-daj gradi svoj dom.

Vesel je človek, ako lahko ob priliki slo-venske prireditve seže v roko prijatelju, ka-terega že dolgo ni videl, srečajo se oči naše

doraščajoče mladine, iz katerih bi lahko po-stale slovenske družine.

Že sedaj naša mladina vabi na veselo-igro »Zelo se je Matiček zmotil«, ki bo na dan miklavževanja. — Odbor.

V FRANCII

Pas-de-Calais

Junjskega romanja v Lurd se je udeležilo 22 rojakov, deset v slovenski skupini, ostali s francoskimi. Prihitali so nas obiskat rojaki iz lurške okolice Virantovi, ki imajo v bližini malo posestvo, ga. Kranjc Rozalija iz Lamezana s hčerko in dve rodni sestri Vrečko iz samostana Dobrega Pastirja v Pau. Svidenje je bilo nadvse veselo. Romanje pa je lepo uspelo.

22. julija se je pa skupina 120 rojakov podala na romanje v Bonsecours v Belgijo, kjer je popoldne č. g. Stanko Kavalari opravil po namenu vseh in za zdravje msgr. Zupančiča sv. mašo. Po popoldanskem odpočitku smo se odpravili v Audregnies obiskat msgr. Zupančiča, ki je tam na zdravljenju v zavodu hrvaških sester. Snidenje je bilo za vse snidenje dobrega očeta s hvaležnimi otroki. Po petih litanijah in ogledu zavoda smo se čez Valenciennes vrnili domov.

Od 2. do 8. avg. je pa skupina petih odšla na svetovno romanje vseh izseljencev ob priliki 10-letnice »Exsul Familia« v Rim. Vtisi so nepopisni, zlasti avdiencia svetega očeta, obisk bazilik in katakomb. Skupno z vsemi rojaki iz Francije in holandskimi romarji smo poromali v Assisi, na grob sv. Frančiška. Izredno veselo je bilo svidenje z

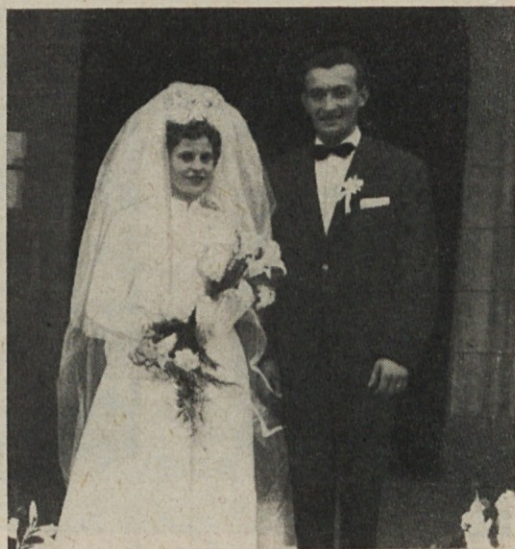
V Pas-de-Calais sta u-mrla rojaka: Franc Centrih (zgoraj) in Franc Sušnik (spodaj).

rojaki s celega sveta pri petih litanijah in slavnostni akademiji v argentinskem zavodu. Škoda, da ni več rojakov izrabilo to izredno priliko!

V Sallaumines sta 10. 6. sklenila zakrament sv. zakona naša Arlette Leopolda Lecocq z Jean Jendraszczyk. Novoporočencema naše pristrčne čestitke.

Zadnja dva meseca je imela smrt med rojaki obilno žetev. 2. julija je v Lensu umrl **Franc Sušnik**, star 61 let. Pred 38 leti je prišel v Francijo in delal v rudnikih Bruay, Liévin in končno Lens. Bolehal je na rudarski bolezni 8 let. Bil je izredno priden in srčno dober. Za njim žaluje žena Marija in sin Franc z družino. — 11. julija pa se je tudi po dolgoletnem bolehanju za silikozo poslovil **Valentin Grandovec**, star 60 let. Za njim žalujejo žena in sinova z družinama. Pokopan je bil 16. 7. na pokopališču v Noyelles. — 24. julija je v Vendin-le-Vieil lepo pripravljen umrl **Franc Mihelc**, star 70 let. Zapušča dva sinova in dve hčerki. V Franciji je bil 38 let, kamor je prišel iz Plužne pri Bovcu. — 27. julija pa je vsled rudarske bolezni preminil **Franc Centrih** v 65. letu življenja. Udeležil se je junijskega romanja v Lurd, tako ga je sama Marija pripravila na pot v večnost. Rojen v Kozjem pri Rajhenburgu, je prišel iz domovine pred 36 leti. Zapušča ženo in pet sinov. Pokopan je bil na pokopališču Liévin-Nord. — 6. 8. je Gospod odpoklical svojega zvestega služabnika **Valentina Strajnarja**, starega 65 let. Vsa leta prav do zadnjega je bil član cerkvenega pevskega zbora. Veliko je pomagal pri gradnji kapele Luške Matere božje, bil član društva sv. Barbare. Trpljenje težke bolezni je vdano prenašal. Za njim žaluje žena in hčerki. — Vsem družinam pokojnih naše sožalje. Dragim umrlim pa naj bo Gospod za njih trud in trpljenje obilni plačnik.

● **Služba božja v Pas-de-Calais:** Maše v Liévinu so ob nedeljah ob 8. uri, vsak petek ob 7. uri. Uradne ure: petek ves dan, sobota popoldne. — V **Méricourt-Mines** so maše v nedeljo ob 10. uri v kapeli Marije Pomagaj, ob sobotah ob 8. uri v cerkvi Méricourt-Mines. Uradne ure takoj po maši. — Maše v **Bruay-en-Artois** so ob nedeljah ob 13. uri v cerkvi sv. Barbare, v četrtek ob pol 8. uri. Uradne ure pred in po maši. — Za spoved je priložnost vedno pred vsako mašo. — Verouk se bo začel v četrtek 13. septembra ob 9. uri v Bruay, ob 2. uri popoldne v Méricourt.

Poročena v Parizu: Jože Markoja in Kristina Žalig

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo popoldne v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sévres, Paris 6, métro: SEVRES-BABYLONE. Od prve nedelje v septembru dalje zopet ob petih popoldne.

Pisarna Slovenske katoliške misije je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne, 7 rue Gutenberg, Paris 15 (pritličje, levo), métro: Charles-Michels, telefon: **BLOment 89-93** (v zadnji številki NL je na platnicah tiskarski škrat dal napačno številko!).

»**Pri kapelici**«: V ned. 24. 6. smo zopet imeli igro. Tokrat smo videli naše igralce v resni dramski igri »Pri kapelici«. Do sedaj smo bili navajeni predvsem na veseloigre in vsako so igrali boljše od prejšnje. Človek bi si bil lahko mislil, da dramske igre ne bi zmogli. Toda igralci so nam zdaj dokazali, da zmorejo tudi to, in še prav dobro so igrali, kar bo potrdil vsak, ki je igro videl. Posebno pohvalo še zaslužijo igralci, ker so se tokrat raznim težavam pridružile še dve povrh: razen pri zadnji vaji niso bili nikdar vsi igralci skupaj, ker so nekateri bili na delu daleč izven mesta, in druga, da je tudi režiser bil zadržan pri delu v južni Franciji. Zato res čestitamo k uspehu in k požrtvovalnosti vsem: Repar - Sturm Slavko, Metka - gospa Minka Blachon, Liza - Lukežič Tončka, Ivan - Grm Albin, Lipe - Furlani Franc, Jurček - Gracej Henrik (temu še posebej čestitamo, ker je sam opremil in pripravil scenerijo za oder, ki je žela splošno

Prizor iz igre „Pri kapelici“, ki so jo igrali rojaki v Parizu.

pohvalo), Smole - Bakan Štefan, poštar - Bizjan Feliks, Jera - gospa Furlani Fiorella, Agata - Mesarič Veronika, žanjica - Preindl Katica, orožnika - Bakan in Bizjan. Le tako naprej! Seveda se moramo zahvaliti tudi šepetalki in vsem drugim, ki so požrtvovalno pomagali pri prodaji vstopnic in pri baru! — Lep uspeh je žela tudi misijonska tombola, katere dobiček je namenjen za sestro Mrhar na Madagaskarju.

Poroke: V zakramentu sv. zakona so zvezali svoje življenjske poti: Jožef **Markoja** iz Odrancev in Kristina **Žalig** iz Hotize, Nazarij **Kocijančič** iz Hrastovlja na Primorskem in Olga **Mavrin** iz Vimolja pri Nemški Loki na Dolenjskem, Andrej **Morel** iz Gornjega polja pri Gorici in Janin Anka **Bakan** iz Gančanov v Prekmurju; v hrvaški župniji pa Stanislava **Plut** iz Suhorja v Beli

krajini in Mate **Ninčević** iz Ogorja v Dalmaciji. Vsem želimo obilo sreče!

Krsti: Dušan **Kraševac**, sin Jožeta in Olge roj. Znidaršič (botrovala Tone Kraševac in Ana Kuzmič); Jože **Balažič**, sin Ane Balažič (botrovala Ferdinand in Marija Brevec); Davorin **Konestabo**, sin Alojzija in Silve roj. Hrvatini (botrovala Danilo in Milka Valenčič); Silvana Mirela **Štepec**, hčerka Franca in Ide roj. Leban (botrovala Julij Živec in Renée Le Berre). Želimo, da bi otroci delali veselje staršem in Bogu ter čast svojemu narodu!

Emigracija: V Združene države so odšli: Albin Grm iz Dobrega polja, Ludovik Gombač iz Trnovega pri Ilirski Bistrici in njegova žena Marija Špilak iz Hotize.

Naš rojak, **dr. Franc Žajdela**, šef svetovno znanega Instituta za študij raka v Pari-

Malega Jožeta Pal v Chilleurs v Franciji smo krstili.

Poroča Jožeta Raduha
in Lizike Kociper v Fran-
ciji.

zu, se je na povabilo ruskih zdravnikov udeležil konec julija kongresa za študij raka v Moskvi, kjer je imel troje predavanj, ter kolokvij petih najbolj znanih francoskih in ruskih raziskovalcev raka, kjer je kot član francoske delegacije imel predavanje o raku. Rojaku čestitamo s ponosom, da se Slovenci vedno bolj uveljavljamo na mednarodnem polju!

SEINE-ET-MARNE — Coffry-Chatres: 16. junija sta se poročila Jože Raduha, sin Martina Raduha iz Odrancev, in Lizika Kociper, doma iz Odrancev. Želimo vso srečo! — **Puissard:** Franc Šernek se je pred kratkim sešel z Abrahamom. Na mnoga leta nje-mu in njegovi ženi Julki!

SEINE-ET-OISE — Cormeilles-en-Paris: Jože Afrič iz Jelšan se je dne 7. julija poročil v goriški stolnici z Valerijo Testen, rojeno v Mešnjaku, župnija Levpa pri Gorici. Obilo sreče! — **Villemoisson-sur-Orge:** Ga. Katarina Peterka, Jeneševa iz Lipovc, se je 17. junija tudi srečala z Abrahamom. Njej in njenemu možu Rudolfu kličemo: na mnoga leta!

LOIRET — Chilleurs-aux-Bois: 1. julija je postal član svete Cerkve Jože, sin Matjasa Pal in Matilde Denša iz Lipe (botrovala Martin in Marija Pal).

Tivernon: Slovenci se bomo zbrali pri sv. maši v nedeljo 23. septembra ob 11. uri v župni cerkvi v Tivernonu (spoved pred mašo v župnišču). Vsi prijazno vabljeni!

LA MACHINE (Nièvre): Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 16. septembra ob 11.15 v župnijski cerkvi.

LYON. — Sveta maša za Slovence in Hrvate je vsako nedeljo ob enajstih v kapeli pri sestrah 92 rue Créqui (na voglu ulice Créqui in Bossuet).

Nica

Binkoštni ponedeljek je bil velik dan za Slovence in Hrvate v Nici in sploh na Côte d'Azur. Ta dan sta bili namreč blagoslovljeni nova kapela in dvorana na 6 rue de France in s tem je bilo kronano dolgo prizadevanje patra Jakoba, našega dušnega pastirja v Nici, prizadevanje g. direktorja Kat. misije Čretnika iz Pariza in žrtve naših rojakov v Nici.

Kdor je videl prostore pred šestimi meseci, ko so bili v takem stanju, da je bilo človeka kar strah vstopiti, in kdor jih je videl na binkoštni ponedeljek, je razumel, koliko truda in žrtev in koliko neumornega dela (ki je bilo večinoma izvršeno v nočnih urah po težkem dnevnem delu) so rojaki v Nici doprinesli k uresničenju pomembne stvari.

Še v soboto pred binkoštnim praznikom je bilo na delu kup rojakov. Vsak se je po svoje trudil. Gabrijel Vidic, ki je z deli teh naših prostorov začel kot zidar; Pahorjev Lado, Ferjančičev Jurij, ekipa Lojzeta Polha, to so bili med ostalimi najbolj vidni, poleg Vinka Ferjančiča vzlic njegovi bolezn. Naš župnik p. Jakob je seveda delal z njimi ob vseh drugih potih in skrbeh.

K otvoritvi je prišel v spremstvu g. Čretnika kot zastopnik niškega nadškofa bivši

Poroka Štefana
Bohneca in
Marije Hajdinjak
v Loiret v
Franciji
(gl. zadnjo
številko NL!)

kapuc. provincial iz Lyona, misijonski škof v Srednji Afriki, msgr. Chambon, katerega je v imenu Slovencev pozdravil g. Anton Petrič, v imenu Hrvatov pa dr. Petričić. Naš pater Jakob, ki je zaradi skrbi in dela zadnjih mesecev precej shujšal, se je ves gajnjen najprej zahvalil vsem prisotnim in odsonim dobrotnikom in nato zaprosil Prevzvišenega, da je začel blagoslovitvene obrede. G. škof nam je najprej blagoslovil dvorano, nato pa našo lepo urejeno kapelo, nakar je daroval v njej prvo sveto mašo ob res številni udeležbi Slovencev in Hrvatov, ki so mnogi za ta dan tudi pristopili k božji mizi.

Po maši je spregovoril č. g. Čretnik v imenu g. škofa Ruppja, ki je želel sam priti v Nico in blagosloviti kapelo, pa je bil nujno drugje zadržan. Zahvalil se je posvetitelju in vsem dobrotnikom, posebej pa še vsem Slovincem in Hrvatom, ki so z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo dali novim prostorom res prijetno in dostojno zunanost. V svojem govoru je poudaril, naj vera in ljubezen do Boga tako spreminja naše življenje, kot je njihovo delo spremenilo prostore, v katerih bodo odslej ne samo črpali in utrjevali svojo vero v Boga, temveč tudi ohranjevali in razvijali svojo ljubezen do rodne zemlje in do rodnega naroda.

Ob tem slavlju ni manjkalo tudi dobre kapljice in domače kosilo je združilo goste in rojake. Lepi in pomembni dan je zaključila popoldanska pobožnost.

Naj bi bil ta skromni slovenski dom v Nici naš dom in sveti prostor, v katerem bo Bog delil svoje dobrrote beguncem in izseljencem!

Iz vzhodne Lotaringije

Pisarna naše Misije poroča:

Mrliška knjiga se polni: 3. 6. je po dolgi boleznini umrl v Creutzwaldu rojak Franc **Ločičnik**, previden s sv. zakramenti, pokopan cerkveno 6. 6. Vsakega, zlasti pa slovenskega duhovnika, je z veseljem sprejel v svoji hiši. — 14. 6. je nepričakovano zadela kap rojaka Franceta **Umek** v Merlebachu. Njegova žena je ta čas ležala težko bolna v bolnici Hochwald. Bil je pri njej še do treh po noči. Ko je prišel domov, je odšel pred njo v večnost. Cerkveno pokopan 16. 6. na novem pokopališču v Merlebachu. — 19. 6. je odšla za njim njegova žena Julijana **Umek**, stara 57 let. Na dan sv. Rešnjega Telesa, 21. 6., lepo pripravljena za zadnjo uro, je bila cerkveno pokopana, ne da bi vedela za smrt svojega moža, na istem pokopališču. — 10. 7. je po težkem trpljenju umrla v bolnici Hochwald Elizabeta **Zapp**, roj. Jager, iz kolonije Cuvelette, roj. 16. 11. 1892 v kraju Paridol pri Dobju. V prejšnjih letih je pela pri cerkvenem zboru, nato pri pevskem društvu v Merlebachu, cerkveno pokopana 12. julija v Merlebachu na novem pokopališču. — 17. 7. dobro pripravljen za zadnjo uro je umrl po velikem trpljenju Anton **Biderman**, roj. 18. 12. 1881 v kraju Okroglice-Loka pri Zidanem mostu. Kolikor mu je bolezen dopuščala, je hodil k slovenski službi božji v Merlebach. Bil je eden najstarejših rojakov, ki so takoj po svojem prihodu organizirali tu društevno življenje. — 6. 8. je zopet zapel mrtvaški zvon in sicer rojaku Rudolfu **Lapornik**, roj. 1889 v Zidanem mostu, cerkveno pokopan v Freymingu 8. 8.

Vsem imenovanim želimo lepšo bodočnost

v naši pravi domovini, njihovim sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje! Težko je preboleti rane, ki so zadele srca sinov, hčera, vseh sorodnikov, ko so stali ob grobu, pa vse naj tolaži resnica, da njihova duša ni izginila v nič, pač pa je odhitela pred dobrega, usmiljenega Boga, ki sodi pravično!

Krsti: V nedeljo, 17. junija, so prinesli h krstu v Merlebach kar 3 otročiče: Mirko-Patrice Štuva, sin Mirka in Terezije Koecher, stanujoči v Cité la Chapelle; Jelko-Jozef Djakulović, sin Stanka in Milke Gobin, iz Cité Jeanne d' Arc; Kristijana Fon, hčerka Alojzija in Kristine Godler, stanujoči v Cité la Chapelle. — V tem času je bila rojena in krščena tudi Monika Terčič, ki je razveselila svoje starše, stanujoče na Hochwaldu. Vsem tem in tudi drugim neprijavljenim želimo dobre krščanske vzgoje in potem srečne bodočnosti, staršem pa z detetom mnogo veselja!

Poroke: Dne 7. 7. sta sklenila cerkveni zakon v župnijski cerkvi v Merlebachu Kukovič Franc in Terezija Wozny, potem pa rojak Završnik, sin slovenskih staršev iz Hochwalda, v Freymingu ter Erika Knavs, hčerka slovenskih staršev. Vsem tem in tudi drugim, ki so sklenili cerkveno poroko: obilo božjega blagoslova v življenju!

Novice: Tukajšnji svetni in cerkveni časopisi so polni naznanil za najrazličnejše izlete in romana.

Nekateri naši rojaki so se pridružili romarjem v Rim, drugi v Lurd, v Luksemburg ter na druga božja pota, še več pa izletnikom. Tudi naši cerkveni pevci in pevke so pohiteli s svojimi sorodniki in prijatelji na izlet. Cerkveni zbor »Slomšek« iz Merlebacha si je ogledal 24. junija ves južnovzhodni del Lotaringije tja do velikanskih pečin »Flekenstein«, kjer je stal zgodovinski grad in ima krasen razgled. Malo dalje, tja do božjepotne cerkve v Marienthal so pohitele naše pevke in pevci s sorodniki iz Habsterdicka (11. 6.). Lepe naše cerkvene pesmi pri maši ob tej priložnosti so takoj privabile še druge romarje in izletnike, ki so morda prvokrat slišali slovensko petje v cerkvi. Na drugo stran k »dobremu studentu« (Bonne Fontaine) pa so se napotile naše pevke iz Creutzwalda (16. 7.). Povsod na poti in kamor smo z avtobusom prišli, se je razlegala naša lepa pesem. Bog nam je dal vsakokrat lepo vreme, polni svežega zraka in veselja smo se poslovili z željo, da se kmalu zopet povrnemo... — Vsa društva v vsej naši okolici so enako skrbela za svoje člane in

članice, da so pohiteli v prosto naravo. Iz vseh izletov so se — hvala Bogu — vsi srečno vrnili domov. Žal manj je samo, da niso mogli z nami naši bolniki. Vsem, ki so v bolnici ali doma, želimo skorajšnjega zdravlja! — Okrog 400 naših rojakov pa se je odpeljalo 12. 8. s posebnim vlakom na obisk v domovino. — Stanko iz Merlebacha.

STRASBOURG. — Letnega tečaja Svoobodne univerze v Strasbourg se je udeležilo 9 Slovencev: dva koroška akademika z Dunaja, dva koroška profesorja iz Celovca, trije Tržačani in dva »pariška« Slovenca. Veseli smo, da tudi v zamejstvu raste trden rod naših intelektualcev, ki je svetovno razgledan, pa se ne sramuje ne svojega krščanstva ne svojega slovenstva.

Ob Luksemburgu

Dne 16. junija sta si obljubila dosmrtno zvestobo kot mož in žena Franc Krapež in Emilija Bajc, oba iz Vrhpolja pri Vipavi in stanujoča v Florangeu (Moselle). — Čestitamo.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI:
Pevci in pevke iz Aumetza v Franciji po sv. maši letos na veliko nedeljo.

Taboriščna kapelica v Astenu pri Linzu v Avstriji. Tisoče slovenskih beguncev je pred leti v tej kapelici napravilo dobre sklepe za bodoče življenje v tujini. Ali se jih še držijo? Bog ne kliče človeka samo tedaj, ko je človek v stiski, ampak tudi, ko mu gre dobro! Kdaj pa človek kliče Boga?

V NEMČIJI

Konec julija so se zbrali v Königsteinu pri Frankfurtu Slovenci iz štirih zapadnoevropskih držav na kongresu »Kirche in Not«. Že dvanajstič po vojni se je vršil ta kongres, kjer se zbirajo člani narodov izza železne zavese. V predavanjih in poročilih pregledajo položaj in novo stvarnost svojih dežel, v skupnem bogoslužju in molitvah pa prosijo blagoslov božji za svoje brate in sestre v domovinah, kjer manjka prave svobode. — Slovenska udeležba je bila močna, čeprav smo bili zastopniki le enega od 30 narodov, ki so se kongresa udeležili. Slovenska skupina je imela še svoja posebna predavanja in debate, po njih pa seveda tudi pravo slovensko domačnost, ki jo v tujini pogrešamo, a najlažje najdemo na skupnih prireditvah, kot je to bil uspeli kongres »Kirche in Not«.

Baden — Württemberg

Tudi iz naših krajev smo bili Slovenci častno zastopani pri svetovnem izseljenskem romanju v preteklem mesecu v Rimu. Drugeče lahko rečemo, da naši rojaki pridno delajo. Vsak bi si rad ustvaril, kar si je želel, ko je v te kraje prišel.

Mi smo kot »najmlajša« emigracija v nekem pogledu brez izkušenj, kako se v tujini pametno živi. Počasi se bomo že znašli. Zelo smo razkropljeni. Načrtno moramo stremeti za združevanjem ne le v gostilni, ampak tudi v raznih prireditvah, izletih in pri službi božji. Drug drugega skušajmo vabiti

in mu pomagati, da pride v našo skupnost. Posebno velikega pomena je zdrava slovenska pisana beseda: naročajmo dobre slovenske knjige in liste!

Bavarska

G. dr. Otmar Pirkmajer še vedno leži v bolnici v Münchenu. Pred tedni ga je zadela delna kap, tako da do okrevanja kar noče priti. Želimo mu skorajšnje vrnitve zdravja!

Slovenski dušnopastirski urad v Münchenu ima v zalogi slov. molitvenike, knjižico »Na skupno pot« za naše fante in dekleta, slike Brezjanske Marije v podobicah in velikem formatu ter razno drugo versko čtivo. — Vse te reči lahko naročite tudi po pošti.

Porurje

Krsti: V zadnjem času smo imeli le dva krsta. V Altenessenu je bil 7. julija krščen Aleksander Bracar, sinko Franceta in Ljudmile, v Sterkrade pa 22. julija Milan Laznik, sinko Ladislava in Slavke. Staršem iskrene čestitke, fantom pa: Na mnoga leta!

Poroke: Če bo šlo pa tako naprej, potem kmalu ne bomo našli v Porurju osamljenega Slovenca ali Slovenke. Vse se hoče poročiti. »V dveh si bova več prihranila«, pravijo ti mladi ljudje. Potem pa »ohcet« za »ohcetjo«, kot bi na »knofe« pritiskal. Pa začnimo:

Sterkrade: 15. junija poroka Antona Tekavčič iz Žvirč, župnija Hinje na Dolenskem, in Justine Krančan iz Loške gore, župnija Zreče; 7. julija poroka Franca Florjančič iz Sv. vrha, župnija Mokronog, in Angele Lah, rojena v Noršincih, župnija Ljutomer; 14. julija poroka Ivana Brilej, ro-

jen v Gubnem, župnija Pilštajn, in Marije Pevec, rojena v Pristavi pri Ljutomeru.

Solingen: 22. junija poroka Mija Lorkovič, rojen v Jarce polje, župnija Novi grad na Hrvaškem, in Irene Perko, rojene pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. — **Meschede:** 16. junija poroka Franceta Erjavšek iz Stahovice in Marije Križnik iz Kozja na Štajerskem.

Altenessen: 21. julija poroka Vlada Kovač, rojen v Beogradu, župnija Sv. Frančiška, in Roze Lubšina, doma iz Gaberja, župnija Dobova, — ter Ludovika Guggenberger, rojen v Unteraltenbernheim, Unterfranken, in Emilije Benkič, rojena v Beznovic, župnija Cankova.

Weisweiler: 7. julija poroka Martina Medved, doma v Rožnem, župnija Brestanica-Rajhenburg, in Manije Kodrič iz Novega mesta. — **Krefeld:** 28. julija poroka Ilije Banjac, rojen v Vučkovacu na Hrvaškem, in Marije Podgoršek, doma iz Lancove vasi, župnija Št. Vid pri Ptuju.

Vsem novim parom: Srečno in Bog vas vodi!

NA ŠVEDSKEM

Gunnastorp. — Pri Škrjančevih so imeli dve prvoobhajanki, Cvetko in Marinko. Pri prvem sv. obhajilu sta bili v Hälsingboru s 14 drugimi otroki. Tukaj je katoličanov malo, zato je tudi malo prvoobhajancev. Od teh je bila večina Poljakov, nekaj madžar-

skih otrok, Cvetka in Marinka pa Slovenki. — Pri Čopovih so se po dolgem čakanju znašli vsi v družini špet skupaj, ko so prišli z Bleda gospa in trije otroci. — Pri Kovačičevih pa so imeli tudi vesel dogodek. Dobil so hčerko prvorojenke in jo krstili za Marijo Brigito v cerkvi sv. Klemena v Hälsingboru. Ob tej priliki so bili navzoči kar štirje Jožeti: župnik, boter in njegov sinko ter Marijaničin ata.

Bilo bi nas tu še več družin, če bi prišla sem slovenska dekleta. Vsaj tako pravijo tukajšnji naši fantje. Sami seveda ne morejo začeti družinskega ognjišča. »Našo luč« težko pričakujemo, da zvemo, kaj delajo rojaki drugod po svetu. Čeprav je list majhen, nas razveseli. Vidimo, da se povsod rojaki zbirajo v društva in od časa do časa med seboj porazveselijo in pokramljajo domače. Žal, da tu še nimamo nič takega. Obljubili so nam slovenskega duhovnika, a ga ni od nikoder. Lažje bi nam bilo, ko bi vsaj tega imeli.

V ŠVICI

V Badenu pri Zürichu je umrl v starosti 83 let rojak Mirko Roš. Bil je sin slovenskega izseljenca v Srbiji in se je rodil v Beogradu. V teku let je postal strokovnjak v gradbeništvu in statiki. Znan je bil posebej v gradnji betonskih mostov. Bil je častni član ljubljanskega vseučiliškega zbora. Čeprav je živel malo na slovenskih tleh, se je s ponosom štel za Slovenca in je tudi svoje ime ohranil v nepopačeni slovenski obliki.

„V imenu Očeta in Sina in Sv. Duha nosi ta prstan kot znamenje tvoje zvestobe!“ — Že 157 mladih slovenskih parov iz Porurja je v zadnjih letih stopilo pred oltar in zaprosilo božjega blagoslova za zakonsko življenje. Da, zakon med kristjani mora biti sklenjen v božjem imenu, v Cerkvi, potem velja!

Betka Jurca v varstvu svojega brata Janka v
Tucquegnieux-Marine v Franciji

ROJAKI PIŠEJO . . .

»Čestokrat je zelo zanimivo prebirati staro čtivo. Tako ima človek vedno v spominu ali pred očmi preteklost in sedanost. Zgodilo se mi je že večkrat, da sem prebrskal vse »Naše luči« . . . F. P., Francija

»Na dopustu sem bil doma. Vidim, da bi bil za nas izseljence koristen seznam mejnih prehodov, kjer so sami slovenski uradniki, da bi se človek lahko sporazumel s cariniki. Ali se bomo sedaj morali še srbohrvaščine učiti, če bomo hoteli iti v domovino? V kazinu na Bledu sem naročil rdeče vino. Natakarkar mi je nekaj razlagal v srbsčini ali hrvaščini. Ko je videl, da govorim samo slovenski, mi je začel razlagati v nemščini, da rdečega vina nimajo. Ko sem bil potem tudi v Zagrebu, sem zato kar po nemško (slovensko najbrž ne bi hoteli razumeti) vprašal policajca (sedaj rečejo miličarja), kje je ta in ta ulica. Odgovoril mi je: »Fahren durch . . . Strasse einz links . . . Lampa polizeisignal . . . rechts ulica Prkić. Niks Strasse einz . . . Strasse zwei links . . . Lampa signal rechts. Niks Strasse einz, niks strasse zwei . . . strasse okretak tramvaja links . . . lampa signal . . . rechts ulica Prkić . . .« T. P.,

PISATELJEM POIZKUSOV . . .

V počitnicah sem pregledal vse dopise, ki so se nabrali v zadnjem letu v uredniškem predalu. Kar ni v tej številki omenjenega ali objavljenega, je romalo v koš.

Ker je list premajhen in je tiskanje tako zelo drago, ni mogoče, da bi vse objavljali, kar kdo napiše ali pošlje.

Mnogi pesniški poizkusi, čeprav so znak navdušenja ali ljubezni do slovenske besede, niso dovolj zreli. Večkrat je ena sama kitica nekaj vredna, drugo pa slovnično slabo izraženo, da ne teče lepo.

Na željo čitateljev moram postati bolj strog pri izbiri člankov in pesmi. Nekaj kitic raznih pesnikov pa naj bo v tej številki, moj znak simpatije do vseh, ki si s pesnikovanjem lajšajo morda težke ure sredi tujine.

„Pozabi nikdar, kar te mati je učila,
ko v zibelci se te je srečna veselila.

„Slovenec sem“, tako ti je zapela.
Ostani zdaj, ne bodi roža vela!“

U. F., Švedska.

„Litija!

Zelena in tiha dolina,
nad njo vzpenja se planina.
Tiha dolina, visoka planina,
ljubezen ti moja edina!“

A. B., Nemčija.

Družino Kolenc J. iz Pas-de-Calais v Franciji
je razveselila hčerka Ivankica

„Slovinci z vseh vetrov
radi pogledali bi domov.
Le tik pred ograjo duhtečega
cvetja se sreča tam stoječega,
ki brani nam iz tujine
vdihavati vonj domovine.” S. S., Francija.

„Vse se dela, vse se melje
kot jesensko kislo zelje.
Človeka pa boli in guši:
Kaj bo, če se svet poruši?” U. F., Švedska.

VE, PLANINE!

Ve daljne planine, ve moje gore,
kako sladki nate so spomini!
V duši mi misli sladke
in sladko otožnost budite.

In šklendrovec, šumeči potok v domovini,
kako sladki nate so spomini!
Njega tok se vije,
dokler se v Savo ne izlije.

Kot mala deklica
sem se ob njem igrala
in moja mati je poleg mene
v njem perilo prala.

Ribice so švigale,
nad njim se vrbe pripogibale
ter jele so šumljale,
v grmovju žvižgal črni kos.
Da bi usoda toliko časa
mi še življenje naklonila,
da bi vnuka svoja
slovenski jezik naučila.

Ko odrasla bosta kdaj Sloven'jo obiskala,
slovensko bosta govorila
in ljudem dejala: „To je stara mati
naju naučila.”

Minka Zupančič, Francija

Za razvedcilo

Nemški general Hindenburg je vedno
jezdil konja. Ko pa je umrl, se je pojavil
pred nebeškimi vrati brez njega. Sveti Pe-
ter, nebeški vratar, ga je pogledal od če-
lade do škornjev in rekel: „Kakšen general
pa si! Brez konja prihajaš. Brez njega te
ne spustim v nebesa.” Hindenburgu ni
preostalo drugega, kot da se obrne in gre
na zemljo po konja. Sreča Hitlerja in mu
pove, kaj se mu je zgodilo. Hitlerju je bil
zemeljski rajh tudi propadel in je bil na

poti v onostransko kraljestvo. Kot ponavadi,
ko je ukazoval generalom, reče Hindenburgu:
„Kaj se brigaš za vratarja. Za menoj!
Jaz bom že uredil, da bo prav.“ Tako pri-
deta pred nebeška vrata Hindenburg in Hit-
ler. Sveti Peter zagleda Hindenburga spet
brez konja in mu reče: „Kaj nisi razumel,
kaj sem rekel? Konja pripelji, ne osla!» In
ju je spodil izpred nebeških vrat.

Priimek. — »Kako se pišeš, mala?» —
»Lizika Piškova.« — »In kako se piše tvoj
oče?» — »Pišek!« — »Kako mu je pa ime?»
— »Očka!« — »No, saj ima vendar kakšen
priimek. Kako ga pa mamica kliče?» — »De-
beluhar!«

ŠVEDSKI REGRAT IN KOPRIVE

Nekega dne sem šel nabirat regrat, ker ga
imam silno rad kot solato. Malo kisa, olje,
nekaj krompirčka in je kvalitetna solata.
Kajti regrat vsebuje veliko železa, torej
tudi koristi organizmu.

No, in pri tem me dobijo Švedi. Gledajo
in opazujejo in sprašujejo, kaj bom s tem
njihovim »strupom«. Jaz sem se pa še bal,

To je pa umetnica! S kakšno
resnostjo dela!

da se bojijo zanj. Zmotil sem se: bojijo se ga, imajo ga za najhujši strup, saj ima ime po neki kači. Prav začudeno so me pogledali, ko sem jim povedal, da ga bom jedel; še bolj pa, ko sem rekel, da surovega. Zmajali so z glavo, jaz pa njim. Potem so mi pokazali, kaj je dobro za solato, namreč koprive. Te pa oni jedo. Ali ni to sijajno: ves regrat tukaj je sedaj le meni na razpolago, koprive pa prav rad odstopim Švedom. Od kopriv sem imel le kdaj opečene prste, od regrata pa že velikokrat odlično solato in poln želodec. U. F.

Z vseh vetrov

(Nadaljevanje z 2. strani ovitka)

gal zadnja leta. Pri tem pa je še našel besedo in čas, da je pokazal potrebe dušnih pastirjev med rojaki v zapadni Evropi. To se je zgodilo tudi ob njegovi zlati maši, ko se je ob njej spomnil svojih sobratov z res plemenitim darom. Bog plačaj, g. monsignor!

Prvega avgusta je minilo 50 let, odkar deluje med rojaki v Združenih državah frančiškanski komisariat. Pot delovanju slovenskih frančiškanov v Združenih državah je pripravil rajni p. Kazimir Zakrajšek. Središče naših frančiškanov je v državi Illinois v kraju Lemont, kjer je pokopan tudi škof dr. Gregorij Rožman. V tem kraju izhaja že desetletja verski mesečnik »Ave Maria«. V Lemontu imajo v oltarju podobo Marije Pomagaj z Brezjij.

Kanada. — Slovensko šolo v Toronto je letos obiskovalo 142 učencev. V župniji Brezmadežne so začeli organizirati tudi skavte za fantiče od 8. do 11. leta. Na binško nedeljo so odprli slovensko letovišče, kamor so potem čez poletje rojaki z veseljem zahajali na razvenilo in kopanje. — Sredi Kanade je mesto Winnipeg, kjer se število Slovencev tudi počasi veča. Ustanovili so Slovensko društvo. Nimajo pa še slovenskega duhovnika in stalne domače službe božje.

REŠITEV UGANK JULIJSKE ŠTEVILKE

1. Računska naloga: Tako da ga izpremeniš v — 2025.
2. Posetnica: Dravograd.
3. Zlogovnica: Bolgarija, Češka, Slovaška, Poljska, Rusija, Ukrajina (Zlog -na je tiskarski skrat spremenil v — ra).

DRUŽBA SV. MOHORJA

je izdala nadvse pomebno delo:

RIMSKI MISAL

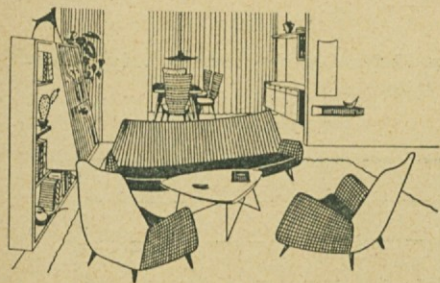
(Slovenski prevod prave mašne knjige, iz katere bere mašnik na oltarju).

Prodaja ga v različnih vezavah:

- z rdečo obrezo, v platno (umetno usnje) vezan (105.— sil. in poština oz. 5 \$)
- z rdečo obrezo v pravo usnje vezan
- z zlato obrezo, v platno (umetno usnje)
- z zlato obrezo, v pravo usnje vezan
- v fino usnje (črno ali zeleno) luksuzno vezan.

PRIPOROČAMO GA!

EDINSTVENA KNJIGA!

GOSPA *Majda* SVETUJE...

Drage bralke!

Danes pa se — letnemu času primerno — pomenimo malo o konserviranju sadja in zelenjave. Zelo važno je, da je naš jedilnik tudi v zimskem času pester, saj si želimo sadja in zelenjave vse leto. Ker pa sta ti živili pozimi in spomladi dragi, si mnogo gospodinj s konserviranjem pripravi zalogo v času, ko ju najde na trgu ali na vrtu v izobilju.

Načinov shranjevanja sadja in zelenjave je več. Najenostavnejši in najcenejši je **sušenje sadja**. Kdo pa ne pozna krhljev, suhih hrušk, suhih češpelj, ki so prave zakladnice sadnega sladkorja! Drugi, vsekakor dražji način je **vkuhavanje v patentnih kozarcih**, v katerih lahko konserviraš sadje in zelenjavo. V ta namen potrebuješ poseben lonec, v katerem je stojalo za kozarce. Loncu se dobro prilaga pokrov s toplomerom. Pri tem načinu vkuhavanja konservira namreč vročina, ki uniči bakterije in prepreči okvaro. Kozarci so stekleni, tudi pokrovček je iz

stekla: prilega se mu gumijast obroček. Pokrovček pritrdiš na kozarec z jeklenim peresom. Lahko si pa pomagaš z navadnim loncem, mora pa biti tako visok, da seže 3 — 4 prste čez kozarce. Na dno moraš pri kuhanju položiti lesene deščice ali slamo, sicer bi kozarci počili. Le v popolnoma čistih kozarcih se bodo živila ohranila nepokvarjena. Zato jih pred uporabo skrbno operi in osuši. V tako pripravljene kozarce zlagaš živilo precej tesno, tlačiti ga pa ne smeš. Kozarce napolni malo pod rob, nato jih zalij s prekuhano, ohlajeno sladko ali slano vodo, odvisno je od tega, ali vlagáš sadje ali zelenjavo. Natančno obriši rob kozarca, pokrij z gumijastim obročkom in s pokrovčkom, ki ga pritrdi s peresom. Tako pripravljene kozarce zloži v lonec in nalij vode, da sega do $\frac{3}{4}$ višine kozarcev. Segrevaj pokrit lonec na štedilniku in s toplomerom nadzoruj temperaturo. Ko doseže zahtevano višino, pusti živilo določeni čas kuhati, nakar lonec odstaviš. Nekaj časa naj se pokrit hladi, nato pa zdevaj kozarce na mizo. Ne delaj tega na prepihu, da ne počijo! Zdaj pokrij kozarce s prtom, da se popolnoma ohladi. Shrani jih na suhem in hladnem prostoru.

Še nekaj receptov:

Breskve: Dobro zrele, a še trde breskve tenko olup, razpolovi in odstrani koščico. Prevri jih v sladki vodi, odcedi in ohlajene zloži v kozarce. Zalij s prekuhano, shlajeno sladko vodo. Sladkaš po okusu, ker sladkor

NASLOVI SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilajens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gabc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue Saint Fargeau, Paris 20 (Tel. MENilmontant 80.68), Jože Flis

in Ciril Lavrič, oba: 7 rue Gutenberg Paris 15 (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalari, 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France.

NEMČIJA: Ciril Turk in Ivan Ifko, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade., Westf., W. Deutschland (Tel. 62676). — Dr. Franc Felc, Seidenstr. 39, Stuttgart-West. — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

pri konserviranju ne igra vloge. Zaprte kozarce kuhaj 20 minut pri 85°C.

Češplje: Dobro zrele, trde češplje operi, odstrani peclje in jih napikaj z zobotrebcom, da pri kuhanju ne počijo. Zloži jih v kozarce, dodaj nageljnovih žbic in košček cimeta; zalij s kuhano, ohlajeno sladko vodo in kuhaj 20 minut pri 90°C.

Stročji fižol: Doraslo, a mlado stročje očisti, operi in prevri 5 — 10 minut v slanem kropu (na 1 l vode daj 1 kavno žličko soli). Odcedi ga in ohlajenega zloži v kozarce. Zalij z rahlo slano prekuhano in hladno vodo in kuhaj 90 minut pri 100°C. Čez nekaj dni kozarce še enkrat kuhaj 30 minut pri 100°C.

Paradižnikov sok: Zrele, zdrave paradižnike operi in zmečaj v položeni kozici na robu štedilnika. Odcejene pretlači in s tem sokom napolni steklenice. Zamaši z novimi prekuhanimi zamaški, ki jih navzkriž preveži z močno vrvico. Steklenice kuhaj 15 do 20 minut pri 90 — 95°C.

Pri tem delu vam želim mnogo uspeha!

U G A N K E

SKRIT IZREK

ČEHOV, ŠČEK, DONAT, REDIS, TINKA, KOLK, POPOV, ŠČIT, NOME, URNIK, KOLINE, ZEMAN, JAKA, PLES, MENIH, STIH, NAGY, IBI, LOV, ZATON.

Prečrtaj v vsaki besedi po eno črko, ostale pa beri po vrsti in dobiš boš izrek avstrijskega humorista Rode Rode.

NAŠA LUČ

je namenjena Slovincem
po zapadni Evropi

II. letnik

1962

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

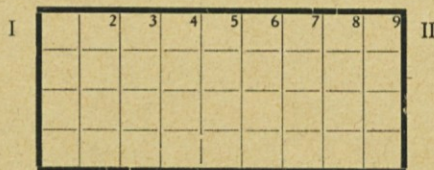
Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

UGANKA

Kaj ima kaplan spredaj, župnik zadaj, kanonik pa spredaj in zadaj?

PRAVOKOTNIK

Od I.—II. slovenska prestolnica. — Navzdol: 1 italijanski denar, 2 priljubljeno slovensko ime, 3 del obraza, 4 letoviški kraj na Gorenjskem, 5 se valji z ognjenika, 6 ime slovenskega slikarja, 7 žensko ime, 8 del telesa, 9 hrvaška oblika imena Anton.

Iz ljubezni do žene. — Miha je prav rad popival, četudi ga je potem žena doma kregala. Neki ponedeljek je vlekkel ta »plavega« in žena pride ponj v gostilno: »Lej jo švaro! Ali že spet pijančuješ?« — Miha: »Draga žena, sedi poleg mene, da ti razložim, zakaj ga pijem.« — Žena se jezno usede, Miha pa začne: »Veš, jaz zato pijem, ker praviš, da, kadar sem trezen, sem tako pust kakor suha hruška. Kadar sem pa pijan, pa si rekla zadnjič, da vse vem. Torej pijem, da več vem, da sem tebi bolj všeč.«

Vozel. — »Zakaj imaš vozec na robcu?« — »Žena mi ga je napravila, da ne bi pozabil oddati pisma. — »Pa si ga oddal?« — »Ne, mi ga je pozabila dati s seboj!«

Uredništvo in uprava imata
NASLOV: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Avstrija.

Če list naročiš pri upravi, STANE na leto 28 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 1,50 dolarja.

Printed in Austria